

var Alvor. Det kunde ikke være muligt! Det lodne Asen maatte vel komme tilbage og gøre Undskyldning! . . . Men nu hørte han ogsaa Forstuedøren smække i efter ham.

I samme Øjeblik var han oppe af Stolen, greb sin Stok og stolprede tilbage til Spisestuen, hvor Frk. Evaldsen og Anton Bjerreby endnu sad ved Desserten.

»Nu skal De høre nyt! Samuelsen var hos mig nu og har sagt sin Stilling op.«

»Samuelsen!«

Frk. Evaldsen kastede sig omkring paa Stolen og greb med begge Hænder om dens Ryg.

»Det er da ikke sandt!«

»Hys!« — Enslev strakte Haanden ud og lyttede — »Ringede det ikke? — Nej! Ja, den Slubbert render fra sin Post midt under Kampagnen. Forlader Bladet iovermorgen. Han burde skydes! . . . Jeg gad ikke spørge ham om, hvad han agter at tage sig for; men han maa jo sikkert have et Ben gravet ned et eller andet Sted. Han har hos mig haft sine femten Tusinde om Aaret foruden Procenter til mindst det samme Beløb. En saadan Stilling falder man dog ikke over paa Gaden!«

Bjerreby, der med elegante Bevægelser haandterede en Nøddeknækker og havde Tallerkenen fuld af tomme Skaller, sagde paa sin ligegyldige Facon: